

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: **Č. B. M. š. a M. š. s. r. o.**, IČO X
sídlem R. 101, O.
zastoupené advokátkou JUDr. Lenkou Příkazskou
sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2016, č. j. MSMT-5326/2016-2

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 21. 4. 2016, č. j. MSMT-5326/2016-2 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Lenky Příkazské, advokátky se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně provozuje zahraniční školu, v níž mohou na základě povolení žalovaného ze dne 19. 3. 2014 plnit žáci povinnou školní docházku podle § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“). V rejstříku škol a školských zařízení (dále jen „rejstřík škol“) je žalobkyně od 1. 9. 2010 zapsána jako vykonavatel činnosti mateřské školy s kapacitou 30 dětí, a dále činnosti školní jídelna – výdejna s kapacitou 30 stravovaných. K výkonu činnosti základní školy žalobkyně zapsána není. Dne 30. 10. 2015 podala žalobkyně žádost o zápis změny v údajích vedených v rejstříku škol, a to jednak o zvýšení nejvyššího povoleného počtu stravovaných z 30 na 60, a dále o zápis dalšího místa poskytovaných školských služeb na adrese S. 76/6, O. u školní jídelny – výdejny. Žádost žalobkyně odůvodnila tím, že od listopadu 2015 bude provozovat svou činnost také na adrese S. 76/6, O., kde bude stravovat strávnicky ji provozované zahraniční školy.
2. Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „KÚ“) rozhodnutím ze dne 17. 12. 2015, č. j. KUOK 109483/2015 žádost žalobkyně zamítl s odůvodněním, že dle § 144 školského zákona jsou do rejstříku škol zapisované údaje o nejvyšším povoleném potu dětí žáků a stravovaných ve škole nebo školském zařízení, jedná se však pouze o děti, žáky a studenty přijaté do škol zapsaných v rejstříku. Dále uvedl, že na žáky zahraniční školy nezapsané v rejstříku škol nelze vztáhnout hmotné zabezpečení dle § 122 odst. 2 školského zákona a nelze ani do rejstříku škol zapsat navýšení kapacity a další místo poskytování školských služeb školskému zařízení (školní jídelně) pro žáky takové zahraniční školy.
3. Žalovaný ve výroku specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí KÚ. Zdůraznil, že školní stravování není integrální součástí práva na vzdělávání, nýbrž má povahu hmotného zabezpečení, na které vzniká nárok pouze splněním podmínek stanovených v § 122 odst. 2 školského zákona, podle něhož mají žáci právo na hmotné zabezpečení zahrnující školní stravování pouze po dobu jejich pobytu ve škole. Školou je však třeba dle § 7 odst. 2 a 6 školského zákona třeba rozumět pouze školu zapsanou v rejstříku škol. V předmětné zahraniční škole mohou sice žáci zvláštním způsobem plnit školní docházku, ale nejedná se o školu zapsanou v rejstříku škol, tudíž tato nemá právo na finanční prostředky ze státního rozpočtu na školní stravování žáků dle § 1 odst. 1 a § 4 odst. 4 zákona č. 306/1999 Sb., o poskytování dotací soukromým školám, předškolním zařízením a školským zařízením.
4. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. V žalobě namítala, že:
 - a) žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zopakoval své stanovisko, které k věci uvedl již dne 11. 11. 2015, aniž by se však vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně, proto požaduje, aby se s těmito námitkami vypořádal soud. Jedná se o tyto námitky:
 - rozhodnutí je v rozporu s legitimním očekáváním, neboť dosud se žáci žalobkyní provozované zahraniční školy stravovali ve školní jídelně – výdejně při ZŠ R., O., přičemž tato jídelna nárokovala dotaci na mzdovou režii na stravování těchto žáků. Správní orgán dříve podmiňoval stravování žáků předmětné zahraniční školy za stejných platebních podmínek, jako žáků jiných škol existencí povolení k plnění školní docházky v dané zahraniční škole. Tato podmínka byla splněna a zůstává i nadále

zachována. Jediným rozdílem oproti dosavadnímu stavu je skutečnost, že žalobkyně hodlá stravovat žáky zahraniční školy v rámci své vlastní školní jídelny – výdejny a z důvodu přestěhování školy chce žáky stravovat na jiném místě. Současně chce, aby vývařovna, která žákům zahraniční školy obědy připravuje, mohla i nadále čerpat dotaci na mzdovou režii na jejich stravování;

- rozhodnutí je diskriminační vůči žákům zahraniční školy. Školský zákon na straně jedné zahraniční školu uznává a staví na roveň ostatních škol tím, že povoluje žákům, aby v ní plnili povinnou školní docházku, na druhé straně těmto žákům bezdůvodně upírá nárok na hmotné zabezpečení. Cena oběda pro žáka „běžné“ základní školy je výrazně nižší než cena oběda od téhož dodavatele pro žáka zahraniční základní školy, kde žáci plní svou školní docházku;
 - rozhodnutí KÚ je nesrozumitelné a tím nepřezkoumatelné, neboť si správní orgán protirečí, když na jedné straně uvádí, že se dle § 144 školského zákona zapisuje do rejstříku údaj o nejvyšším povoleném počtu dětí, žáků a studentů stravovaných ve škole nebo školském zařízení, avšak musí se jednat o žáky přijaté do škol zapsaných v rejstříku škol. Na straně druhé KÚ uvádí, že na žáky zahraniční školy nelze vztáhnout hmotné zabezpečení a zapsat navýšení kapacity školského zařízení pro žáky zahraniční školy, ačkoli valná většina žáků předmětné zahraniční školy danou podmínku splňuje, neboť jsou v souladu s § 38 odst. 3 školského zákona současně i žáky „běžné“ školy, tj. školy zapsané v rejstříku škol;
 - žalovaný nemohl rozhodovat nestranně, neboť k věci zaujal již dne 11. 11. 2015 písemné stanovisko jako odpověď na dotaz KÚ učiněný mimo řízení;
- b) žalovaný nesprávně vyložil § 122 odst. 2 a § 144 školského zákona, neboť z nich nevyplývá, že by nebylo možné žákům zahraničních škol poskytnout školní stravování ve stejném rozsahu jako žákům ostatních škol. Minimálně žáci, kteří jsou ve smyslu § 38 odst. 3 školského zákona současně žáky školy zapsané v rejstříku škol, mají právo na školní stravování;
- c) nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nedošlo k porušení práva žalobkyně na nestranné rozhodnutí. Pokud žalovaný uvedl, že žalobkyně k tomuto tvrzení nedoložila žádné důkazy, pak důkazem je samotné stanovisko žalované ze dne 11. 11. 2015, v němž se vyjadřuje k otázce, o níž mělo později jako odvolací orgán rozhodovat.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvedl:

ad a) žalovaný se všemi odvolacími námitkami zabýval. Jelikož ze žádosti vyplývá, že školní jídelna má být rozšiřována pro účely stravování žáků zahraniční školy, lze uzavřít, že správní orgány postupovaly správně, když žádosti žalobkyně nevyhověly z důvodu, že by činnost školského zařízení nebyla v souladu s právními předpisy, což je důvodem pro zamítnutí žádosti dle § 148 odst. 3 písm. c) školského zákona. Dosavadní způsob zajišťování stravování žáků zahraniční školy nemá na věc vliv, neboť hmotné zabezpečení zahrnující školní stravování podle § 122 odst. 2 školského zákona se poskytuje pouze žákům škol zde určených. Zahraniční školy do tohoto výčtu nespádají a žáci zahraniční školy na školní stravování nemají právní nárok. Žalobkyně neuvádí, že je diskriminována ona jako právnická osoba, ale že dochází k nerovnosti mezi žáky zahraniční školy a žáky spádových škol. Na všechny žáky se uplatňuje stejné pravidlo, podle něhož mají žáci nárok na hmotné zabezpečení včetně školního stravování po dobu jejich pobytu ve škole. Žák zahraniční školy však ve své spádové (nebo jiné) škole

nepobývá. Školní stravování není integrální součástí práva na vzdělání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2011, č. j. 2 Aps 3/2010 – 112);

ad b) z § 7 odst. 2 školského zákona vyplývá, že školy uskutečňují vzdělávání podle vzdělávacích programů uvedených v § 3 školského zákona. Podle § 7 odst. 6 školského zákona je podmínkou výkonu činnosti školy zápis do rejstříku škol. Zahraniční škola výše uvedeně nesplňuje, neboť podle § 38 odst. 1 písm. c) školského zákona uskutečňuje vzdělávání podle zahraničního vzdělávacího programu, a nezapisuje se tedy do rejstříku škol. Z těchto důvodů je žák zahraniční školy (přesněji řečeno žák, který plní povinnou školní docházku v zahraniční škole) podle § 38 odst. 3 školského zákona zároveň žákem spádové školy nebo jiné školy zapsané v ČR do rejstříku škol, kterou zvolil zákonný zástupce žáka. Zahraniční školu podle § 38 odst. 1 písm. c) školského zákona nelze podřadit mezi, základní školy, u nichž vzniká žákům právo na hmotné zabezpečení včetně školního stravování. Žák zahraniční školy nemá nárok na hmotné zabezpečení zahrnující školní stravování. Žák má právo na hmotné zabezpečení včetně školního stravování ve své spádové škole (ve smyslu § 36 odst. 5 školského zákona) anebo jiné škole, kterou zvolil zákonný zástupce žáka. Avšak po dobu, kdy tuto školu žák nenavštěvuje (po dobu, po kterou je žákem zahraniční školy), nemá nárok na hmotné zabezpečení včetně školního stravování ani v této škole (viz sousloví „*po dobu jejich pobytu ve škole*“ uvedené v § 122 odst. 2 školského zákona). Zahraniční škola nepředstavuje z výše uvedených důvodů školu, která by měla ve smyslu § 122 odst. 3 školského zákona povinnost (anebo oprávnění) zajistit žákům školní stravování. Zahraniční školy uskutečňující zahraniční vzdělávací programy logicky nelze řadit mezi ostatní školy;

ad c) v nezávazném stanovisku se žalovaný vyjadřoval pouze v obecné rovině, aniž by tím předjímal rozhodnutí o žádosti žalobkyně, nebo aby tím mohl jinak zasáhnout do správního řízení, které ostatně v době žádosti správního orgánu I. stupně o stanovisko ani nebylo zahájeno. Ministerstvo podle § 169 odst. 1 školského zákona řídí výkon státní správy ve školství a odpovídá za stav, koncepci a rozvoj vzdělávací soustavy, kam lze zařadit též vydávání metodických doporučení a nezávazných stanovisek. Zároveň platí, že státní orgány jsou povinny podle § 15 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), poskytovat orgánům kraje na požádání bezplatně údaje a informace pro výkon jejich působnosti.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. KÚ zamítl žádost žalobkyně o zápis změny v údajích zapsaných v rejstříku škol s odkazem na § 148 odst. 3 písm. c) školského zákona.
8. Podle § 148 odst. 3 školského zákona *orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že a) žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje, b) nejsou dány předpoklady pro řádnou činnost školy nebo školského zařízení po stránce personální, materiální a finanční,*

c) žádost obsahuje nepravdivé údaje nebo činnost školy nebo školského zařízení by nebyla v souladu s právními předpisy.

9. Podle § 144 odst. 1 školského zákona se do rejstříku škol a školských zařízení zapisují tyto údaje:

e) nejvyšší povolený počet dětí, žáků a studentů ve škole nebo školském zařízení, včetně jejich odloučených pracovišť, lůžek, stravovaných, tříd, skupin nebo jiných obdobných jednotek, uvedený v rozhodnutí o zápisu do rejstříku škol a školských zařízení,

g) označení místa, kde se uskutečňuje vzdělávání nebo školské služby.

10. Krajský soud předně uvádí, že odkaz na § 148 odst. 3 písm. c) školského zákona je uveden toliko v záhlaví rozhodnutí KÚ, avšak v odůvodnění rozhodnutí KÚ ani v rozhodnutí žalovaného nenalezl odůvodnění použité právní kvalifikace, tj. aplikaci § 148 odst. 3 písm. c) školského zákona na posuzovanou věc. Soudu tak není zřejmé, zda byla žádost žalobkyně o zápis změny údajů v rejstříku škol, spočívající v navýšení počtu stravovaných a v zápisu dalšího místa poskytovaných školských služeb, zamítnuta z důvodu, že *žádost obsahovala nepravdivé údaje*, nebo z důvodu, že *činnost školského zařízení by nebyla v souladu s právními předpisy*. Lze se tedy pouze dohadovat, že se mělo spíše jednat o druhý případ, tj. zamítnutí žádosti o zápis z důvodu, že by činnost školského zařízení nebyla v souladu s právními předpisy, neboť o nepravdivých údajích v žádosti není v rozhodnutích žádná zmínka. Avšak ani zdůvodnění závěru, proč by se po zapsání navýšeného počtu stravovaných a zapsání dalšího místa školní jídelny - výdejny měla činnost předmětného školského zařízení žalobkyně ocitnout v rozporu se zákonem, krajský soud v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nenalezl. Již v tomto ohledu je proto třeba označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
11. KÚ i žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí soustředili na zdůvodnění závěru, že žáci zahraniční školy, která byt uskutečňuje vzdělávání podle zahraničního vzdělávacího programu, avšak není zapsaná do rejstříku škol, nemají s ohledem na dikci § 122 odst. 2 školského zákona nárok na hmotné zabezpečení zahrnující školní stravování, na rozdíl od žáků škol, které uskutečňují vzdělávání podle vzdělávacích programů uvedených v § 3 školského a zákona a které jsou zapsány v rejstříku škol. Krajskému soudu se však z odůvodnění těchto rozhodnutí nepodává, jaká je souvislost mezi zápisem údajů o počtu stravovaných do rejstříku škol u daného školského zařízení a nárokem žáků na hmotné zabezpečení. Žalovaný neuvádí, z jakého právního předpisu by měla tato souvislost vyplývat, resp. z jakého konkrétního ustanovení školského zákona či jiného právního předpisu by měl pro školské zařízení (školní jídelnu či školní jídelnu-výdejnu) vyplývat nárok na čerpání dotací na stravování žáků opřený již o samotnou registrovanou kapacitu daného zařízení. Jinými slovy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč by pro zápis kapacity školského stravovacího zařízení (maximálního počtu stravovaných) mělo být významné, zda bude konkrétní stravovaný žákem zahraniční školy, či „běžné“ školy, neboť žalovaný neodkázal na žádný právní předpis, z něhož by vyplývalo, že by školskému stravovacímu zařízení vznikl nárok na dotaci odpovídající počtu v rejstříku škol zapsaných stravovaných (a nikoli dotaci odpovídající skutečnému počtu stravovaných). I v tomto ohledu jsou tak důvody rozhodnutí žalovaného pro krajský soud nepřezkoumatelné.
12. Krajský soud dále nepovažuje za přesvědčivě odůvodněný závěr žalovaného, uvedený ve 3. odst. str. 4 napadeného rozhodnutí, že v jiných ustanoveních školského zákona užívaný pojem „škola“ je třeba vykládat pouze jako škola, která je zapsaná v rejstříku škol. Stejně

tak nepovažuje krajský soud za přesvědčivě odůvodněný závěr uvedený ve 4. odst. str. 4 napadeného rozhodnutí, o tom, že v souladu s výše citovaným § 144 školského zákona je do rejstříku škol zapisovaný nejvyšší povolený počet dětí a žáků stravovaných ve školském zařízení údajem, který se týká pouze žáků přijatých do škol zapsaných v rejstříku škol. Krajskému soudu se z citovaného ustanovení podává, že údaj o nejvyšší povoleném počtu příslušných „jednotek výkonu“ (žáků v případě škol, či stravovaných v případě jídelny), který se zapisuje do rejstříku škol, je údajem o maximálním počtu žáků, kterým lze (potencionálně) v dané škole poskytovat vzdělání, resp. v případě školní jídelny (výdejny) o maximálním počtu stravovaných, kterým lze poskytovat stravovací službu spočívající ve školním stravování. Zda však vznikne fakticky stravovaným nárok na školní stravování v rámci hmotného zabezpečení není dle názoru soudu skutečnost z pohledu § 144 školského zákona rozhodná. Dle názoru krajského soudu tak není zřejmé, proč by měla kapacita školského stravovacího zařízení odpovídat konkrétním žákům škol zapsaných v rejstříku škol.

13. Ve vztahu k námitkám žalobkyně krajský soud hodnotí jako důvodný žalobní bod a), neboť žalovaný se s žalobkyní vnesenými odvolacími námitkami, které v žalobě uvedla, skutečně v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Dle § 68 odst. 3 s. ř. je obsahovou náležitostí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu rovněž informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené. Tato náležitost však v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí schází. Zejména žalovaný, ačkoli se v rozhodnutí hmotným zabezpečením žáků zabýval, nereagoval na námitku žalobkyně stran jejího legitimního očekávání, že stravování žáků jí provozované zahraniční školy bude moci zůstat ve stejném režimu, v jakém fungovalo dosud, pokud se v poměrech těchto žáků nic nezměnilo, a s tím spojenou námitku, že původně bylo správním orgánem podmiňováno stravování žáků zahraniční školy za stejných platebních podmínek, jako žáků „běžných“ škol, existencí povolení k plnění povinné školní docházky v dané zahraniční škole, které však žalobkyně má. Žalovaný dále nijak v žalobou napadeném rozhodnutí nevyvrátil žalobkyní vznesenou odvolací námitku diskriminace. K argumentaci, kterou žalovaný k těmto žalobním bodům uvedl ve vyjádření k žalobě, soud přihlížet nemůže. Řádné odůvodnění správního rozhodnutí totiž dle konstantní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví nelze nahradit vyjádřením k žalobě. Nedostatek odůvodnění vydaného rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojen podrobnějším rozбором problematiky učiněným až v soudním řízení.
14. K žalobnímu bodu b) krajský soud uvádí, že pokud z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem souvisí otázka hmotného zabezpečení žáků v podobě nároku na dotované školní stravování s otázkou zápisu kapacity školní jídelny – výdejny, nepovažuje za smysluplné se vyjadřovat k závěrům žalovaného o tom, že žáci plnící povinnou školní docházku v zahraniční škole nemají nárok na hmotné zabezpečení v podobě školního stravování.
15. Žalobní bod c) hodnotí krajský soud jako nedůvodný. Mezi účastníky není sporné, že žalobkyně se předtím, než podala návrh na zápis změn údajů v rejstříku škol, obrátila na KÚ s dotazem, zda je možné učinit zápis školní jídelny – výdejny, kde se budou stravovat

žáci zahraniční školy, do rejstříku škol. KÚ, který zřetelně neznal na položený dotaz jasnou odpověď, požádal o stanovisko svůj nadřízený orgán, přičemž zřetelně předpokládal, že poté, co na dotaz žalobkyně odpoví, spokojí se žalobkyně s touto odpovědí, obzvláště bude-li obsahovat stanovisko ústředního orgánu státní správy pro danou oblast, a v souladu s tímto stanoviskem bude jednat, tj. v případě negativního stanoviska nebude o zápis vůbec žádat. Žalobkyně však dříve, než se jí odpovědi KÚ na položený dotaz dostalo, návrh na změnu zápisu podala. V průběhu rejstříkového řízení pak KÚ obdržel stanovisko žalovaného k dotazu položenému mimo řízení, které však logicky do odůvodnění svého rozhodnutí promítl. Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že by byla tímto postupem porušena nestrannost rozhodování. Z odůvodnění rozhodnutí KÚ neplyne, že by stanovisko žalovaného ze dne 11. 11. 2015 považoval za závazný právní názor nadřízeného orgánu a toto stanovisko vydal jiný odbor (o. legislativy), než který v rámci organizačního uspořádání žalovaného rozhodoval o odvolání (o. vzdělávací soustavy).

16. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající ve výše popsanych nedostatcích jeho odůvodnění dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši 11 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyně advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč, neboť zástupkyně žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 21. února 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

